

การให้คำมั่นเป็นเท็จกับความผิดฐานฉ้อโกง

การให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นการหลอกลวงอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกับการหลอกลวงโดยวิธีอื่นในความผิดฐานฉ้อโกง การหลอกลวงโดยการให้คำมั่นเป็นเท็จย่อมมีผลทำให้ผู้ให้คำมั่นจะต้องรับผิดชอบทางแพ่งดังใดกล่าวมาแล้ว การให้คำมั่นเป็นเท็จมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะแสวงหาประโยชน์อันมิชอบด้วยกฎหมาย และทำให้ทรัพย์สินของผู้เสียหายถึงมือผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จจริง จะมีความผิดทางอาญาฐานฉ้อโกงด้วยหรือไม่

การให้คำมั่นเป็นเท็จควรมีความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่

เหตุผลที่ว่า การให้คำมั่นเป็นเท็จควรมีความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่ มีนักนิติศาสตร์แสดงความเห็นเป็น 2 ฝ่าย ดังนี้

ก. ความเห็นฝ่ายคัดค้าน เห็นว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่ควรมีความผิดฐานฉ้อโกง ดังเหตุผลดังต่อไปนี้

1. การแสดงข้อความเท็จในเรื่องฉ้อโกง ต้องเป็นการแสดงเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่ กล่าวคือต้องเป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับอดีตหรือปัจจุบันเท่านั้น ถ้าเป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับอนาคตแล้วย่อมไม่อยู่ในข่ายของความผิดฐานนี้ ดังนั้นการให้คำมั่นเป็นเท็จว่าจะกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดในอนาคต โดยผู้ให้คำมั่นตั้งใจแต่แรกแล้วว่าจะไม่ปฏิบัติตามนั้น ไม่อยู่ในข่ายของความผิดฐานนี้ด้วย

2. การพิสูจน์เจตนาในเรื่องฉ้อโกงทำได้ยาก¹ เพราะเป็นเรื่องภายในจิตใจของผู้ให้คำมั่นเอง ผู้ให้คำมั่นอาจให้คำมั่นโดยไม่มีเจตนาปฏิบัติตามคำมั่นนั้นมา

¹ โอสถ โกสิน, คำอธิบายและเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับต่างประเทศในเรื่องกฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน (พระนคร : โรงพิมพ์ไทยเซชม, 2501), หน้า 124

แต่แรก หรือผู้ให้ค้ำประกันอาจตั้งใจรักษาค้ำประกันสัญญา แต่ต่อมาได้เกิดผิดสัญญาขึ้น เราจะทราบได้อย่างไรว่า ผู้ให้ค้ำประกันได้ให้ค้ำประกันโดยไม่มีเจตนาปฏิบัติตามนั้นมาแต่แรก ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ให้ค้ำประกันตั้งใจจะรักษาค้ำประกันสัญญา แต่ต่อมาได้เกิดผิดสัญญาขึ้นไม่สามารถชำระหนี้ได้ และในคดีอาญาการลงโทษจำเลยจะกระทำได้ออกเมื่อพิสูจน์ได้ว่าจำเลยกระทำผิดจริง

3. หากมีการยอมรับว่าการให้ค้ำประกันเป็นเท็จ เป็นความผิดทางอาญาแล้ว ก็จะเป็นการขยายการยอมรับทฤษฎีที่เน้นทัศนคติภายในจิตใจของผู้ต้องหา?

4. ถ้าสามารถพิสูจน์เจตนาได้ว่าจำเลยได้ให้ค้ำประกันโดยไม่มีเจตนาจะปฏิบัติตามนั้นมาแต่เริ่มแรกแล้ว กรณีอย่างนี้ก็ไม่ควรถือเป็นความผิดทางอาญาเพราะเพียงใช้ความระมัดระวังอย่างธรรมดา ก็จะป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายเนื่องจากการทำผิดค้ำประกัน³ กล่าวอย่างง่าย ๆ ว่าทุกคนควรใช้ความระมัดระวังในเรื่องนี้เอาเอง ไม่จำเป็นต้องอาศัยโทษทางอาญาเป็นเครื่องคุ้มครอง

5. การถือหลักว่าการให้ค้ำประกันเป็นเท็จมีผิดฐานฉ้อโกงได้ ก็จะมีผลทำให้ การดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ (นักธุรกิจ) จะชุลคุชลักและเป็นอันตรายอย่างมากเนื่อง

¹ R.V. Woodman (1879) 14 Cox.c.c.179 อ้างถึงใน อุททิศ แส่นโกศิก." "การให้ค้ำประกันเป็นเท็จกับความผิดอาญาฐานฉ้อโกง." บทบัญญัติ 25 (พฤษภาคม 2511)

² ดูคดี People V. Ashley (1954) 42 Cal. 2d. 246,267 P2d 271

³ R.V. Goodhall (1821) Russ. & R.C.C. 461 อ้างถึงใน อุททิศ แส่นโกศิก." การให้ค้ำประกันเป็นเท็จกับความผิดฐานฉ้อโกง.

จากลูกหนี้ซึ่งสุจริตเพียงแต่คนใดหรือไม่สามารถชำระหนี้ได้อาจถูกฟ้องร้องในทางอาญาให้ศาลลงโทษได้เพื่อเป็นการข่มขู่และบีบบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่เป็นธรรม และเรือนจำจะเต็มไปด้วยลูกหนี้สุจริตเหล่านี้ประการหนึ่ง และอาจมีการลงโทษลูกหนี้โดยอาศัยหลักฐานว่าลูกหนี้มีสัญญาไม่สามารถชำระหนี้เป็นการเพียงพอแล้วที่จะแสดงว่าลูกหนี้มีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาตามแรก¹ อีกประการหนึ่ง

ข. ความเห็นฝ่ายสนับสนุน เห็นว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จควรมีความผิดฐานฉ้อโกง ดังเหตุผลต่อไปนี้

1. การแสดงข้อความเท็จในเรื่องฉ้อโกงนั้นต้องเป็นการแสดงเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่ (existing fact) แต่การให้คำมั่นเป็นเท็จก็เป็นการแสดงเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่อย่างหนึ่ง เพราะคำมั่นก็เป็นการยืนยันเจตนาปัจจุบันว่าจะปฏิบัติตามเจตนาเป็นข้อเท็จจริง² เจตนาปัจจุบันก็เป็นข้อเท็จจริงปัจจุบัน คำมั่นที่ให้ไว้โดยไม่เจตนาจะกระทำตามยอมเป็นการแสดงเท็จเกี่ยวกับข้อเท็จจริงปัจจุบัน อันเป็นความผิดฐานฉ้อโกงได้ ดังที่นาย Bowen L.J. เคยกล่าวไว้ในคดีแพ่งเรื่องหนึ่งคือ Edgington V. Fitzmaurice ว่า "จะต้องมีการกล่าวเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่

¹ Chaplin V. U.S. 157 F.2d 697 (D.C. 1946)

อ้างถึง

ในอุททิศ แส่นโกศิก, "การให้คำมั่นเป็นเท็จกับความผิดฐานฉ้อโกง," Wayne R. Lafave and Austin W. Scott, JR. Handbook on Criminal Law (st. paul, minn : west publishing co., 1972), pp.657 - 658.

² คำพิพากษากฎีกาที่ 350/2480 วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเจตนาอย่างไร เป็นปัญหาข้อเท็จจริง

แต่สภาพจิตใจของบุคคลก็เป็นข้อเท็จจริงอันหนึ่ง เหมือนกับสภาพแห่งการย่อยอาหารของเขา จริงอยู่การพิสูจน์สภาพแห่งจิตใจของบุคคลขณะที่ขณะหนึ่งว่าเป็นอย่างไร อาจพิสูจน์ได้ยากมาก แต่อาจหยั่งทราบได้ก็คงถือว่าเป็นข้อเท็จจริง เช่นเดียวกับสิ่งอื่น ๆ ทั้งนี้ การแสดงเท็จเกี่ยวกับสภาพจิตใจจึง เป็นการแสดงเท็จในข้อเท็จจริง"¹ จะเห็นได้ว่าการแสดงข้อความเท็จเกี่ยวกับสภาพจิตใจของบุคคลเป็นการแสดงเท็จเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่มีอยู่

2. ในคดีอาญา โทษที่มีหน้าที่นำสืบให้ได้ความชัดว่าจำเลยกระทำผิดจริง ศาลจึงจะลงโทษได้ การพิสูจน์ว่าจำเลยมีเจตนาอย่างไรขณะให้คำมั่นนั้นไม่ยากเป็นพิเศษไปกว่าความนิคฐานอื่น ๆ ในคดีอาญาส่วนใหญ่ยอมต้องพิสูจน์ว่าจำเลยมีเจตนาอย่างไรใดอย่างหนึ่ง ซึ่งกระทำได้โดยคู่จากการกระทำของจำเลยและพฤติการณ์ภายนอกประกอบ² การพิสูจน์เจตนาจะไม่ปฏิบัติตามคำมั่นมาแต่แรกนั้น ไม่เป็นการยากไปกว่าการพิสูจน์ว่า

¹ "There must be a misstatement of an existing fact; but the state of a man's mind is as much a fact as the state of his digestion. It is true that it is very difficult to prove what the state of a man's mind at a particular time is, but if it can be ascertained it is as much a fact as anything else. A misrepresentation as to the state of a man's mind is therefore a misstatement of fact" (J.C. Smith and Brain Hogan, Criminal Law, 4 th ed. (London : Butterworths, 1978), p. 539)

² อาศัยหลักกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา

รับทรัพย์สินไว้โดยรู้ว่าเป็นของร้าย (ความผิดฐานรับของโจร)¹ แม้การพิสูจน์เรื่องการให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นสิ่งที่ยาก ก็ไม่มีเหตุผลที่จะวางหลักว่าไม่เป็นความผิดอาญาเสียเลย เพราะการพิสูจน์ความผิดของจำเลยเป็นหน้าที่ของโจทก์ ถ้าโจทก์ไม่สามารถนำสืบได้ ศาลก็ปล่อยไป แต่ถาโจทก์พิสูจน์ได้ก็ไม่มีเหตุผลที่ศาลจะไม่ลงโทษจำเลย ไม่ใช่เรื่องที่ศาลจะวางหลักว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่เป็นผิดทางอาญา เพราะจะทำให้ไม่อาจฟ้องผู้กระทำความผิดได้ แม้จะมีหลักฐานแจ้งชัดหรือผู้กระทำความผิดรับสารภาพผิดก็ตาม²

3. การยอมรับทฤษฎีที่เน้นทัศนคติในจิตใจของผู้ต้องหาไม่ใช่การขยายความแต่เป็นเรื่องที่มีโซอยู่เดิมแล้ว³

4. สำหรับข้ออ้างที่ว่าไม่ควรถือว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นความผิดทางอาญา เพราะเพียงใจความระมัดระวังอย่างธรรมดาที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายหรือไม่ถูกหลอกได้นั้น ข้ออ้างนี้รับฟังไม่ได้ เพราะกฎหมายอาญาย่อมให้ความคุ้มครอง

¹ ความผิดฐานรับของโจรนี้ โจทก์จะเป็นผู้นำสืบถึงความในใจของจำเลยให้ศาลเห็นว่าจำเลยรับไว้โดยรู้สั้กอยู่แล้วว่าเป็นของร้ายที่มีผู้ใดมาจากการกระทำความผิดตามกฎหมาย เช่น นำสืบถึงกาลเวลา สถานที่ ราคาที่จำเลยเขาเกี่ยวข้องกับของที่ถูกลักมา เช่น ซื้อขายกันในยามวิกาล ซื้อขายกันในที่ลับตาคน ซื้อขายกันในราคาที่ต่ำมาก เป็นต้น (ดู ยิ่งศักดิ์ กฤษณจินดา, กฎหมายลักษณะพยาน (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524), หน้า 40) นอกจากนี้คำพิพากษาฎีกาที่ 314/2490 วินิจฉัยว่าชื่อนาฬิกาข้อมือ 6 เรือนไว้จากผู้ลักทรัพย์ซึ่งเป็นเด็กไม่อยู่ในฐานะที่จะขายของชนิดนี้ชื่อไว้ควยราคาถูก ฟังไควว่าจำเลยรู้ว่าเป็นของร้ายผิดฐานรับของโจร

² Chaplin V. U.S.

³ People V. Ashley

แก่ประชาชนทั่วไปเท่าที่ควร คนเรามีความเฉลียวฉลาดและความรอบคอบไม่เท่ากัน ฉะนั้นจะให้ความคุ้มครองแก่เฉพาะผู้ที่ฉลาดชอบคบเท่านั้น โดยปล่อยให้คนโง่และคนไม่รอบคอบตกเป็นเหยื่อของคนโง่ ย่อมเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง ขอเท็จจริงที่ว่า ความคล่องในการหลบยอมทำให้พ้นจากการถูกทำร้ายได้ ไม่เป็นเหตุผลที่จะไม่ลงโทษ ความผิดฐานทำร้ายร่างกายนั้นได้ ความโง่หรือความไม่รอบคอบของคนที่ถูกหลอกยอม ไม่ควรทำให้ผู้หลอกหลวงพ้นโทษได้ฉนั้น¹

5. ถ้าถือหลักว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จมีความผิดฐานฉ้อโกงแล้ว จะมีผลทำให้การดำเนินธุรกิจของลูกหนี้ (นักธุรกิจ) จะชุกชุกดิ๊กและเป็นอันตรายอย่างมาก เนื่องจากลูกหนี้ซึ่งสุจริตเพียงแต่ฉ้อโกงหรือไม่สามารถชำระหนี้ได้อาจถูกฟ้องร้องในทางอาญา โดยวิธีการไม่เป็นธรรม และเรือนจำจะเต็มไปด้วยลูกหนี้สุจริตเหล่านั้น การฟ้องคดีอาญาย่อมไม่กระทำโดยปราศจากหลักฐาน และคำพิพากษาลงโทษจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีหลักฐานสนับสนุนเพียงพอ การที่อาจถูกฟ้องฐานกล่าวหา เป็นเท็จยอมทำให้ไม่ตกลงกล่าวหาอีก โดยปราศจากหลักฐาน ที่กล่าวว่าจะทำให้ผู้สุจริตถูกฟ้องเต็มโรงศาลนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้จากการศึกษาในรัฐที่ถือหลักว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จมีความผิดฐานฉ้อโกง ก็ไม่ปรากฏว่าเรือนจำเต็มไปด้วยลูกหนี้สุจริต² ส่วนข้ออ้างที่ว่าอาจมีการลงโทษลูกหนี้โดยอาศัยหลักฐานว่าลูกหนี้ผิดสัญญาไม่สามารถชำระหนี้ ก็เป็นการเพียงพอที่จะแสดงว่าลูกหนี้มีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญามาแต่แรกนั้นก็จริง ลำพังแต่เพียงลูกหนี้ผิดสัญญาไม่สามารถชำระหนี้ได้ ไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง จะ เป็นความผิดต่อเมื่อพิสูจน์ได้ว่าลูกหนี้มีเจตนาไม่ปฏิบัติตามคำมั่นที่ให้ไว้มาแต่แรก

¹ Chaplin V. U.S.

² Ibid., Lafave Wayne R. and Scott Austin W, JR., Handbook on Criminal Law, pp. 657-658.

6. จริงอยู่การให้คำมั่นเป็นเท็จนั้น เป็นความผิดทางแพ่งอยู่แล้ว แต่ความมุ่งหมายของกฎหมายแพ่ง เป็นเรื่องชดใช้ ไม่ใช่เรื่องลงโทษเมื่อการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่เป็นผิดทางอาญาเสียแล้ว ถ้าคนโกงมีทรัพย์สินที่จะบังคับคดีเอาชำระหนี้ได้ เขาก็อาจจะไม่ไ้ประโยชน์เสมอไปจากการโกงแบบนี้ แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่มีทางเสีย เพราะเขาอาจจะไม่ถูกฟ้องทางแพ่ง หรือถึงถูกฟ้องก็ไม่แน่ว่าจะแพ้ ส่วนสำหรับคนโกงที่ไม่มีทรัพย์สินที่จะบังคับคดีได้ เขาก็จะไ้ประโยชน์เสมอ¹

กล่าวโดยสรุป การให้คำมั่นเป็นเท็จควรมีความผิดฐานฉ้อโกง หรือไม่ นักนิติศาสตร์มีความเห็น 2 ฝ่าย กล่าวคือฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่ควรมีความผิดฐานฉ้อโกง เพราะเป็นเหตุการณ์ในอนาคตไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง เพียงแต่ผิดคำมั่นสัญญา เท่านั้น อีกฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จควรมีความผิดฐานฉ้อโกงได้ เพราะการให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นการแสดงเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่อย่างหนึ่ง กล่าวคือคำมั่นที่ให้ไว้โดยไม่เจตนาปฏิบัติตามก็เป็นเท็จได้ เหมือนกับการกล่าววาคนมีเจตนาจะทำอะไรซึ่งความจริงไม่มีก็เป็นความเท็จได้ เพราะมีเจตนาอย่างไร จะว่าไม่เป็นข้อเท็จจริงในปัจจุบันได้อย่างไร

ที่กล่าวมาแลวนั้น เป็นเรื่องปัญหาที่ว่า การให้คำมั่นเป็นเท็จนั้น ต้องตามค่านิยามฉ้อโกงของกฎหมายอาญาแล้วหรือไม่ ถ้าการให้คำมั่นเป็นเท็จคือการฉ้อโกงนั่นเองแล้ว ก็คงจะไม่มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยและวิพากษ์วิจารณ์ต่อไป แต่เมื่อความเห็นของนักนิติศาสตร์ยังไม่ลงรอยกันในเรื่องนี้ จึงต้องคิดว่าต่อไปว่าผลดีและผลเสียของการรวมหรือไม่รวมการให้คำมั่นเป็นเท็จไว้กับความผิดฐานฉ้อโกง

การให้คำมั่นเป็นเท็จควรรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่

การให้คำมั่นเป็นเท็จ ควรรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่นั้น นักนิติศาสตร์ชี้ให้เห็นถึงผลดีผลเสียในเรื่องนี้ไว้ 2 ฝ่าย ดังนี้

¹ Chaplin V. U.S.

อัยการไม่ตองเสียค่าธรรมเนียมในการฟ้องคดีแพ่ง เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาค้วย¹
 ตลอดจนทำให้ศาลสามารถพิจารณาพิพากษาคดีว่าจำเลยมีความผิดหรือไม่ได้สะดวก
 และง่ายขึ้น ไม่ตองคำนึงว่ามีแนวคำพิพากษากฎีกาในเรื่องการให้คำมั่นเป็นเท็จไว้แตก
 ต่างกันอย่างไร

2. เมื่อการให้คำมั่นเป็นเท็จรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกงแล้วจะทำให้
 บุคคลทั่วไปเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิด เพราะมีกฎหมายอาญามัญญัติเป็นความ
 ผิดและกำหนดโทษไว้ หากกระทำความผิดแล้วจะได้รับการลงโทษทางอาญา

3. ทำให้ไม่เกิดการลักลั่นในการลงโทษทางอาญา เนื่องจากการให้คำ
 มั่นเป็นเท็จเป็นการหลอกลวงอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำมีจิตใจชั่วร้ายและ
 ทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย เช่น เกี่ยวกับการหลอกลวงในความผิดฐานฉ้อโกง
 จึงควรถูกลงโทษทางอาญาโดยรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกงด้วย

4. เป็นหลักประกันใหญ่เข้ารับคำมั่นมีความเชื่อมั่นและอบอุนใจว่าผู้ให้
 คำมั่นจะไม่ทุจริตคดโกง และตนจะได้รับทรัพย์สินแน่นอนยิ่งขึ้น

ผลเสีย

1. สิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย

เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้การให้คำมั่นเป็นเท็จรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกง
 แล้ว ถ้ามีการให้คำมั่นเป็นเท็จเกิดขึ้น ผู้กระทำผิดจะถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุม
 และควบคุมตัวไต่ถามวิธีการและระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อที่จะดำเนินคดี
 ตักผู้กระทำผิดโดยให้เจ้าพนักงานอัยการดำเนินคดีฟ้องร้องต่อศาลให้ลงโทษผู้กระทำ
 ผิดตามกฎหมาย ซึ่งมีผลทำให้ผู้กระทำผิดถูกบังคับหรือจำคุกเสียสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล
 ในความเป็นอิสระที่จะเคลื่อนไหว

¹ คำพิพากษากฎีกาที่ 1103 - 1104/2496 วินิจฉัยว่าอัยการฟ้องคดี
 แพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาไว้แล้ว ทอมายูเสียหายขอเป็นโจทกรวม ศาลอนุญาตโจทกร
 รวมไม่ตองเสียค่าธรรมเนียม เพราะเป็นคำขออันเดียวกันและเรื่องเดียวกันกับคำ
 ขอของอัยการ

ร่างกายโดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ มาขัดขวาง

2. ผลกระทบทางเศรษฐกิจ

เมื่อมีการกล่าวหาในทางอาญาเกิดขึ้นแก่บุคคลใด ก็ต้องเกิดผลกระทบกระเทือนเศรษฐกิจต่อบุคคลนั้น และครอบครัว มากหรือน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับฐานะของแต่ละบุคคล แต่คนที่ฐานะยากจนจะได้รับความเดือดร้อนมากกว่า

3. ผู้ให้คำมั่นโดยสุจริต

อาจมีบุคคลบางจำพวกอาศัยกฎหมายอาญานี้ เป็นเครื่องมือบีบบังคับผู้ให้คำมั่นที่สุจริตให้ได้รับความเดือดร้อนและเสียหายได้ อันเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ความเห็นฝ่ายหลัง เห็นว่าการให้คำมั่น เป็นเท็จไม่รวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกง เพราะการให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นการให้คำมั่นว่าจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดในอนาคต จึงไม่เป็นการแสดงข้อความเท็จในข้อเท็จจริงที่มีอยู่ดังเช่น การหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จในความผิดฐานฉ้อโกง

การให้คำมั่น เป็นเท็จไม่รวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกง

การให้คำมั่น เป็นเท็จไม่รวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกงนั้น มีผลดีและผลเสีย

ดังนี้

ผลดี

1. กฎหมายอาญาคุมครองผู้ให้คำมั่น เป็นเท็จให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเจ้าพนักงานตำรวจ เนื่องจากไม่มีกฎหมายอาญาบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ เจ้าพนักงานตำรวจจึงไม่สามารถที่จะจับกุม คမ်းขังผู้ให้คำมั่น เป็นเท็จเพื่ดำเนินคดีได้

2. เมื่อไม่มีกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าการให้คำมั่น เป็นเท็จเป็นความผิด พนักงานอัยการก็ไม่สามารถจะดำเนินคดีฟ้องร้องผู้ให้คำมั่น เป็นเท็จ เพื่อให้ศาลลงโทษได้ และแม้ผู้เสียหายจะเป็นโจทก์ฟ้องคดีเอง ศาลก็ต้องพิพากษายกฟ้องผู้เสียหายได้แต่จะฟ้องร้องผู้ให้คำมั่น เป็นเท็จทางแพ่งเท่านั้น

ผลเสีย

1. บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อใดกระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายซึ่งเป็นไปตามภาษิตลาตินว่า "ไม่มีความผิดไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย" (NULLUM CRIMEN, NULLUM POENA, SINE LEGE) เมื่อไม่มีกฎหมายอาญายุติการไว้ให้คำมั่นเป็นเท็จเป็นความผิด เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถจับกุม คุณซึ่ง ผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จได้ ในกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจพบว่าผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จกระทำผิดจริงและทำความเดือดร้อนให้แก่สุจริตชน แต่ไม่มีกฎหมายอาญายุติการไว้ชัดเจน ทำให้เจ้าพนักงานตำรวจอาจใช้กฎหมายอาญาขอหาผู้อื่น เช่น ซ่องโจร เป็นต้น ทำการจับกุม คุณซึ่งผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จ เพื่อควบคุมมิให้ผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จไปกระทำผิดซ้ำอีก และทำให้ผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำผิดอีก

2. เมื่อพนักงานอัยการ ไม่สามารถดำเนินคดีฟ้องร้องผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จเพื่อในศาลที่พิจารณาลงโทษได้ หากมีการฟ้องร้องผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จ ศาลก็พิพากษายกฟ้องผู้ให้คำมั่นเป็นเท็จจะนำช่องว่างของกฎหมายที่ศาลตีความว่าการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่เป็นการผิดมาเป็นประโยชน์ส่วนตัว กระทำการดังกล่าวแก่สุจริตชนทำให้ได้รับความเดือดร้อนและความเสียหาย

3. เป็นการลักลั่นกันในการลงโทษทางอาญา เนื่องจากการหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จในความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอาญา แต่การหลอกลวงด้วยการให้คำมั่นเป็นเท็จไม่เป็นการผิดอาญา ซึ่งการหลอกลวงทั้งสองกรณีนี้ผู้กระทำมีจิตใจชั่วร้ายและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นเท่าเทียมกัน

กล่าวโดยสรุป การให้คำมั่นเป็นเท็จควรรวมอยู่ในความผิดฐานฉ้อโกง น่าจะมีผลดีมากกว่าผลเสียดังกล่าวแล้ว และนานาอารยประเทศ ทั้งประเทศที่ใช้กฎหมายคอมมอนลอว์ เช่น อังกฤษ, สหรัฐอเมริกา และประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย เช่น

เยอรมัน, สวีเดน, ญี่ปุ่น, มาเลเซีย เป็นต้น ได้บัญญัติให้การให้คำมั่นเป็นเท็จรวมอยู่ใน
 ความผิดฐานฉ้อโกง ตามความเห็นของผู้เขียนวิทยานิพนธ์แล้ว การบังคับใช้กฎหมาย
 ควรยึดถือผลที่แลเห็นเป็นที่ตั้ง และถ้าใครพิสูจน์ว่าผลดีของการบังคับใช้กฎหมายมีมากกว่า
 แล้ว คงไม่มีเหตุผลอันใดที่จะกล่าวว่าไม่ควรบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย